HET SLACHTOFFER VAN ZIJN EIGEN GEESTDRIFT

Ik heb hem nog gekend, toen hij pas begon, — den grooten Jungelins, die nu boven alle critiek verheven is, en dien wij allen hoogschatten en eeren om zijn nobelen arbeid onder de mindere volkslagen. En niet het minst om zijn wakkere drankbestrijding, die niet te berekenen goede gevolgen in zóo ruimen kring gehad heeft. — Ik heb hem gekend als.... als jongmáátje zeg maar onder de drankbestrijders.

En pittig dat de jonkman toen al was, en geestdriftig! Geen voorbeeld van! Wanneer hij eenmaal begon te spreken en te getuigen, dan wist hij — ook tóen al, zoo goed als tegenwoordig — vol te houden tot het uiterste. En zijn enthousiasme greep allen aan, zijn overtuiging, zijn geloof wekte ook op de verhardster. in. En wat ik u dan nu ook uit zijn jeugd vertellen wou, is juist een blijk van zijn enorme geestdrift, — maar helaas, een voorval, waarbij die groote geestdrift voor de goede zaak hem een poets speelde van je welste. Niet dat hij een stoffel was. Hij had nog niet veel levenservaring, dat is alles.

Op een zomeravond had hij in het groote park, niet ver van den ingang, een troepje menschen om zich heen verzameld. En terwijl hij, op een stoel staande, hen toesprak, groeide aldoor het klompje aan. Het werden er wel 'n paar honderd. En Jungelins, de onervaren maar nobele jongen van nog geen twintig jaar, wist door zijn bezielend woord die menschen te boeien; — wat voor dien tijd al heel veel was, want de geheelonthouding was nog zoo goed als nooit gepropageerd. Ze luisterden naar zijn geestdriftige taal, en er waren er heel wat onder die mannen, die door zijn overtuigend woord al dadelijk min of meer aan het denken werden gebracht. Maar niet minder verklaarbaar was het, dat er ook heel wat onder die ruwe gasten waren, die hem voor den zot hielden, hem allerlei plagerijen en ook wel scheldwoorden toeriepen. Maar Jungelins hoorde het nauwelijks. Hij sprak in één adem voort en schilderde den menschen de vele tafereelen van ellende, welke het gevolg waren van het afschuwelijk drankmisbruik.

Toen hij zweeg, was het publiek zeer onder den indruk: maar dan riep een groote kerel met dikke donkere snorren hem toe:

„Je kunt er zeker niet tegen? anders zou je wel anders praten. Kom mee naar Karels om den hoek, en drink eerst een paar pinten, joggie. Dan zullen we verder zien."

De weifelende stemming onder deze menschen was nu gebroken. Enkelen gichelden al weer, anderen mompelden woorden van goedkeuring. De groote kerel voelde dat hij voet kreeg.

„Het is geen kunst, geén drank te drinken, als je d'r niet tegen kan," riep hij den onervaren spreker toe, „neen, jij moet eerst bewijzen, dat je ze graag lust, en dat je d'r tegen kan, en dat je ze tóch niet drinken wil, uit overtuiging."

Het volk viel hem bij, juichend drong het op naar den jonkman, die nu wel wat verward was; hij scheen zich te bedenken, en aarzelde. Je kon 't hem aanzien, dat hij er mee zat.

„Hij heeft gelijk, eerst bewijzen, dat hij ertegen kan," schreeuwde er een. — „Ja, anders is het geen kunst," joelde een ander.

En een ander weer: „Wij loopen er niet in. Geen van allen gelooven we, dat iemand die een glas lust, het om de een of andere reden juist niet nemen zou."

„Als je ons bekeeren wilt, kom mee dan, en we zullen zien," riep de grootste belhamel weer.

De jonkman, de onervaren jonkman, voelde voor zoo'n redeneering; hij moest ze overtuigen ter wille van de goede zaak, en .... hoe zeer hij ervan gruwde, hij zou het doen.

Hij overwon zijn afkeer. „Goed," zei hij, „ik zal het je bewijzen, als je me zoo niet gelooft."

Lachend en joelend voerden de menschen hem nu mee naar een koffiehuis in de buurt, waar een scherpe dranklucht hing, en een dikke walm van tabakrook deinde.

Toen de kerels hem een groot glas bier **brachten**, voelde hij zoo'n afschuw dat hij zóo had willen wegloopen. Maar dat ging niet; het moest leeggedronken worden, terwille van de goede zaak. En hij dèed het.

„Nu nóg een," riep de dikke kerel met de groote snorren, en de jonkman overwon nogmaals zijn weerzin, en dronk leeg. Ook een derde glas ledigde hij onder het bravo-geroep van de omstanders, die hem nu vleiden met zijn flinke gedrag; ja, ja, hij was de ware kameraad, wacht maar, wacht maar, ze zouden hem wel gelooven ook, als hij eerst nog maar een glas nam. En of de jonkman nu al tegenstrib-

Dit was de eerste en de laatste maal, dat Jungelins dronken geweest is in heel zijn leven, maar van dat èene geval kan hij, nu een oud man, nog lachend vertellen; zijn geval van dronkenschap om propaganda te maken voor de afschaffing.

T. LAND.

Aan den Yser. — Een vooruitgeschoven post in het overstroomde gebied.

Verbindingsloopgraven aan het Belgische front.

Aan den Yser en te Nieuwpoort.

Wij zijn in de gelegenheid gesteld aan onze lezers een paar interessante kiekjes voor te leggen, die een duidelijk beeld geven van 't aanzicht der Yserstreek. De kerk te Nieuwpoort, waarvan men op een van deze kiekjes de overblijfsels ziet, was de meest typische hallekerk van de Belgische gewesten. Hallekerken hebben als eigenaardigheid dat zij drie even hooge en even breede beuken hebben.

Men vindt deze soort kerken ook nog veelvuldig in Holland. Zij zijn een eigenaardige bouw voor de zeegewesten, waar men geen hooge gebouwen kon optrekken op den drassigen grond.

De kerk dagteekende uit het einde van de 14e eeuw, en werd waarschijnlijk opgericht onmiddellijk na den brand, die de geheele stad vernielde in 1364.

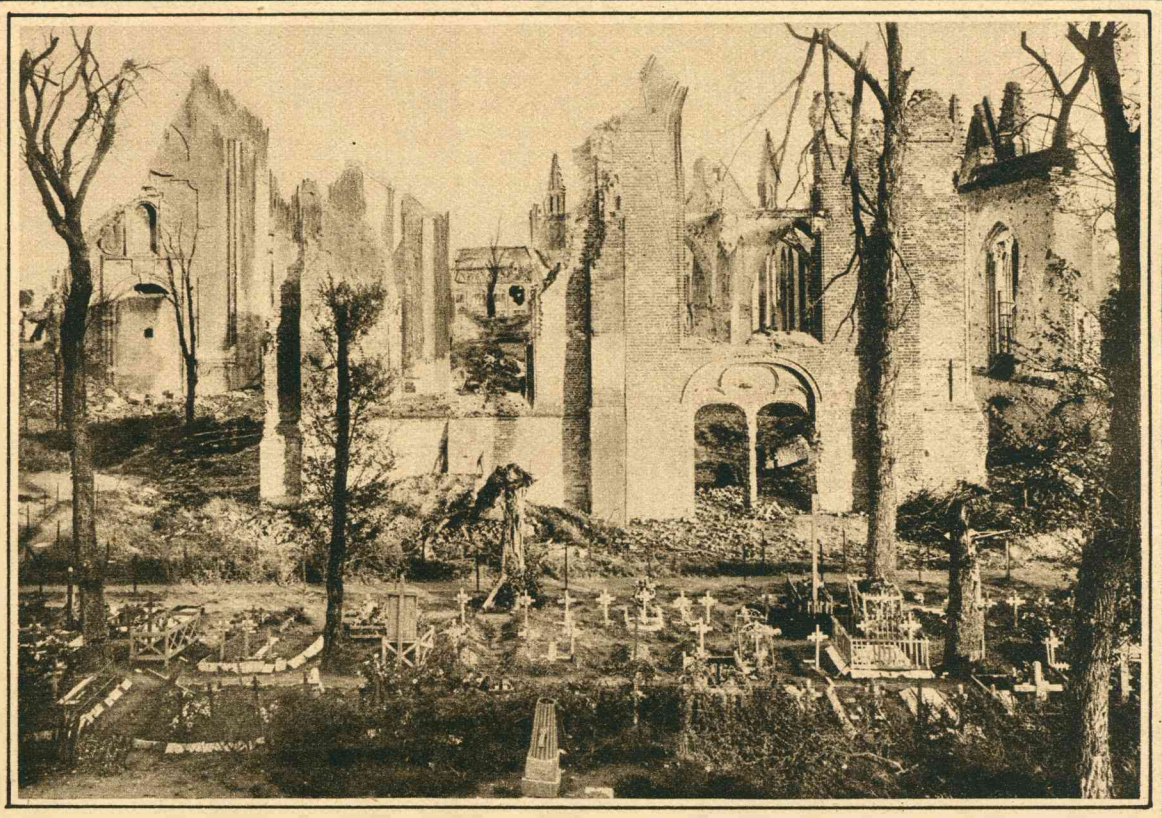
Men gebruikte bij den opbouw nog deelen van de oude kerk en zoo waren hier nog te bewonderen tal van kapiteelen en versierselen, die een uitstekend denkbeeld gaven van de oudste gothische kunst. Gedurende den Spaanschen tijd ontving deze kerk allerprachtigste ornamenten die haar beroemd hebben gemaakt. Links op het beeld ziet men nog den toren, die in 1631—1673 aan den Noorderbeuk werd gebouwd, met het geld opgebracht door het heffen van een tiende op de haringvangst.

Achter de puinen kan men nog de ranke torentjes zien uitsteken van de oude halle van Nieuwpoort, die op het einde van de 13e eeuw gebouwd werd, en een eigenaardig monument van burgerlijke bouwkunst was.

Vooraan op het kerkhof bevinden zich graven van Belgische soldaten, gevallen bij de verdediging van het laatste lapje grond van hun vaderland.

Een der andere kieken is genomen van uit een vooruitgeschoven post in het overstroomde land, terwijl het water over het moeras bevroren ligt.

Het bouwvallige huis is zelf een vooruitgeschoven uitkijkpost. Daarheen komt men langs de verbindingsloopgraven, die onze lezers op het derde kiekje zien.

Nieuwpoort. — De Lieve-Vrouwekerk.